

akitől még sokat vár a magyar prózáírás — első két kötete révén máris méltónak bizonyult. Igaz, hogy írásaiban a szenvedés motiválódik sokféleképpen, s csak itt-ott csillan meg az öröm. Az is igaz, hogy ha békét, harmóniát, ellenállhatatlan emberi jóságot akar ábrázolni, könnyen kiesik önmagából, s gyengévé, művészileg is sutává válik. (A *bolygó* pl. gyenge Tamási Áron-, a *Varázslat kertje* Gárdonyi-utánezatnak hat.) Nem is várunk Szabó Istvántól semmi kötelező optimizmust. Tehetségének ígérete — s felderülő világképének ígérete is — következetes realizmusában, a valósághoz való aszkétikus hűségében van. Már is láttuk, hogy ez az írói beállítottság nem csak szenvedések és kényszerhelyzetek ábrázolására, hanem költői szárnyalásra is készíti. Formáit, módszereit maga teremtette meg, így lett két kötetével is figyelemre méltó író. Ezek az alapok szilárdak, s bőven van mit építeni rájuk.

Fodor József: Tél